

Христина Василева

Цялата ми душа е в България

Христина Василева се наложи като един от най-добрите спинтови сопрани на чешка сцена. Възпитаничката на Държавното музикално училище в София и на вокалния педагог Михаил Томашов емигрира в своята втора родина, Чехия през 1996 г. Оттогава Христина Василева пее не само на чешките оперни сцени, но и в Япония, Германия, Швейцария, Австрия. Тя е най-прекрасната Мими и една наистина неотразима Дездемона на сцената на Държавната опера в Прага.

С Анатолий Орел в „Симоне Боканегра“

Христина, от коя година си в Чехия и как попадна тук?

В Чехия съм, защото икономическата ситуация в България се срина. Тук дойдох през 1996 г. и видях, че възможностите за реализация са по-добри. Явих се на вокален конкурс в Карлови Вари, на който спечелих трето място. От операта в Либерец ме поканиха на прослушване, след което веднага ми дадоха договор. Останах там и не се явявах на конкурси в други театри.

Ти произхождаш от чешо-българско семейство. Каква се чувстваш – българка или чехкиня?

Израснала съм в смесено семейство, но се чувствам българка. Българският е моят роден език и когато го говоря, не трябва да премирам. Въпреки че говоря чешки откакто се помня и въпреки че го знам добре, не мисля на чешки. Така че колкото и абсурдно да звучи, макар и майка ми да е чехкиня, българският е моят матерен език.

Лесно ли се адаптира в Чехия?

Лесно ли се адаптира в Чехия?

Много трудно. Макар и да живея тук 13 години, не може да се каже, че съм се адаптирала. Още ми е тежко. Непрекъснато ме тегли към България и ако там културата имаше по-добри перспективи за развитие, едва ли щях да я напусна. Тук, в Чехия колкото и да съм си вкъщи, се чувствам като чужденец и много страдам от това.

А защо се адаптира трудно?

Това се дължи на самия факт, че не съм в България. Липсва ми българският народ. Това не е нещо, което може да се преодолее. Цялата ми душа е в България. Макар че майка ми е чехкиня, никога не съм искала да живея в Чехия, това дори не ми е хрумвало. Но в София бях в безизходица. Дойдох тук, защото Чехия е страна, която познавах, чийто език говорех, а и брат ми вече се беше установил тук. И той, макар и роден в Прага, споделя същите чувства като мен. Ние бихме се върнали веднага в България, ако можехме да се реализираме там.

Защо започна да се занимаваш с музика?

Защото винаги съм чувствала, че имам глас и от малка бях убедена, че ще стана певица.

На кого си най-благодарна за успехите, които сега имаш?

С Ефе Килали в „Отело“

Моят учител Михаил Томасов ми даде всичко. Той беше прекрасен човек и много разбираше от пеене. Всичко изработваше с мен – учеше ме не само как да пея, но и как вокално и артистично да претворя образа. С него съм работила 16 години. За съжаление той почина преди четири години. Михаил Томасов е бил дълги години щатен вокален педагог на хора на операта. При него ходеха за съвети много наши известни солисти – Елена Стоянова, Иван Велчев, Камен Чанев, Красимира Стоянова, Цветелина Василева. Работил е и със Стефка Евстатиева. Беше голям педагог и много честен човек, но не му дадох възможност да се реализира.

Кои са ти най-любимите роли?

Любима роля ми е Мадам Бътерфлай. Дори може да се каже, че се отъждествявам с нея. Само че не бих си направила харакири, а бих убила Пинкертон. Затова и тази драматична развръзка във финала на операта не съм я апликирала в личния си живот. Аз при тези обстоятелства нямаше да убия себе си, а него. А иначе всичко друго в ролята ми е много близко. Това се отнася за цялата музика на Пучини. Пучини

е разбирал много добре женската психика и прекрасно я е пре-създавал чрез музика. Друга моя любима роля е Норма. Обичам много и Русалка. Разбира се, има и редица други роли, които ми харесват.

Ти имаш голям успех в Държавната опера в Прага с Мими и с Дездемона...

Да, и тези роли обичам много.

Тази година имаше няколко номинации в Чехия. За кои роли бяха?

Бях номинирана за „Талия“ за ролята на Мими от „Бохеми“, която пея в Държавната опера в Прага. А после и за най-добър певец на Деветия фестивал на музикалните театри за интерпретацията на ролята на Амелия Грималди от Симоне Боканegra, постановка на операта в Либерец.

Предимство ли беше това, че си учила пеене в България, а не в Чехия?

Да, това е предимство, защото българският език е много по-певчески от чешкия. Освен това традициите в България на оперното пеене, колкото и да липсват педагози у нас, както между впрочем и в Чехия, са много по-свързани с бел кантото.

Имаш ли някаква роля-мечта, която искаш да изпееш още?

Искам да направя Тоска. Много я харесвам и мисля, че тя ще се нареди между любимите ми роли. Аз имам драматична натура и може би затова

най-много ми допада моментът, когато Тоска убива Скарпия.

Как те приема публиката? Различна ли е публиката в отделните държави?

Когато самата аз съм си свършила добре работата и давам душата си на сцената, тогава всички го оценяват. Няма значение на коя сцена си, хората навсякъде чувстват със сърцата си. Ако си добър, публиката реагира. Ако човек иска да съди за работата си по очите на другите хора, ще познае кога е бил добър, кога е пял прекрасно и кога – на средно ниво.

Ти имаш все по-големи успехи в Чехия. Те карат ли те да се чувстваш щастлива?

Да, естествено. Но аз се стремя да работя все по-добре и по-добре. Винаги искам следващото представление да е по-хубаво. Не съм от тези певци, които са доволни от себе си. Аз съм все недоволна от себе си, което не е много хубаво.

Какво би пожелала на читателите на списание „Българи“?

Да са заедно и да не се разединяват. Да се гордеят, че са българи и да не се подценяват. Ние страшно много се подценяваме. А нямаме основание.

Това, може би, ни пречи на реализацията?

Да, защото ние самите се чувстваме лошо, некомфортно. Няма за какво да се срамуваме, че сме бедни и че държавата ни не е толкова напреднала икономически. Ние, българите като хора сме стойностни и трябва да си даваме сметка за това всеки ден.

Мария Захариева

Христина Василева е родена на 11 юни 1970 г. в София, където завършва Държавното музикално училище с пеене. Продължава обучението си при Михаил Томасов. Първоначално пее в хора на софийската опера, а след това е солистка в Държавния музикален театър. През 1995 г. – печели трета награда на Международния вокален конкурс „Антонин Дворжак“ в Карлови Вари. От 1996 г. е солистка на операта в Либерец, а от 2006 г. е солистка на Държавната опера в Прага. През 1998 г. дебютира на сцената на Народния театър в Прага в ролята на Чо-Чо-Сан. През 2002 г. пее Норма в България и Гърция.

Гостува в България, Германия, Гърция, Австрия, Швейцария, Япония.

Роли: Виолета, „Трамиата“, Мими, „Бохеми“, Елена, „Сицилиански вечерни“, Дездемона, „Отело“, Русалка от едноименната опера на Дворжак, Михаела, „Кармен“, Норма от едноименната опера на Белини, Татяна, „Евгени Онегин“, Фиордилиджи, „Така правят всички“, Антония, „Хофманови разкази“ и др.